

ЗМІСТ

ІДУ НА ВАС

I. ЗАКУП	3
II. СУСІДИ	12
III. ПОХОРОН	21
IV. У СВІТ ЗА ОЧІ	30
V. У КИЄВІ	39
VI. НЕ ГЛЯДИ, КНЯЖЕ, ЧУЖОЇ ЗЕМЛІ!.....	49
VII. ПЕРШІ КРОКИ	58
VIII. НА ПОРОГАХ	68
IX. У ТЕРЕМАХ	83
X. У ДОРОСТОЛІ	96
XI. БИТВА НА ДУНАЇ.....	107
XII. НА ЗАБУТОМУ ОСТРОВІ	117
XIII. ВТЕЧА.....	127
XIV. ОСТАННІ ДНІ ДОРОСТОЛА.....	136
XV. ЛЮТ І РОГДАЙ	154
XVI. ВЛАСТ.....	169
XVII. У ГНІЗДІ РОЗБІЙНИКІВ	176
XVIII. ПРО КНЯЗЯ, ЩО ЧУЖОЇ ЗЕМЛІ ШУКАЮЧИ, СТВОЮ ВТРАТИВ	189

Юліан Опільський (біографія).....	204
--	-----

І. ЗАКУП

Над бистротечним Дністром западав вечір. Кривавий блиск розливався по небу. Білі баранчики виглядали у червоному сяйві, наче клуби диму пожежі. На хвилях жовтавої води виднілись також червоні відблиски, а чорна стіна пралісу, що вкривав правий берег ріки, оточувала темною рамою краєвид. Берег цей був високий і стрімкий. Скеляста стіна спадала від лісу аж у воду та не давала проходу ні людині, ні звірові. Лівий, північний берег опадав зате терасами, до ріки; тут показувалися у безмежжі лісів пліщини, галявини, а де-не-де у вечірнє повітря підіймалися дими.

Напроти стрімкої, правобережної стіни стояло село. Щоправда не дуже було його видно. Кожна хата стояла про себе, осторонь, від інших, оточена будинками, садом, невеличким полем — усе те, неначе вправлене у спільну оправу лісу. Ціле село мало вид якоїсь первісної оселі у дикому краю.

Над самою водою, оддалік від інших прогалін, стояла хатина, ще нижча і менша за інших. Наполовину вросла в землю та покрита гострокінчатим дахом, визирала вона з-поміж кущів ліщини, немов якась шопчина або кошара для овець. Стіни, не вищі над чотири п'яді, виднілись лиш спереду та боків, ззаду доходив драницями критий дах аж до самої землі. На даху росли трави та бур'ян, бо між драницями чимало таки було глини і піску. На вершку був отвір, крізь який клубами добувався дим. Крім цього, нічого не свідчило про присутність людей у цій хаті. Ані житниці, ані колесні, ні коша на стовпі не було,

лиш на кілку біля дверей висів кінчастий варязький шолом.

Посеред хати горів великий огонь та освічував блимаючим полум'ям темні, закопчені стіни. Пообтикані мохом, вони світили пусткою. На сволюку висів у багатій оправі довгий та широкий, гранатами висаджуваний меч, з ручкою у вигляді пташиної голови. В кутку стояло декілька горшків, мішок борошна та кілька колод дерева.

На постелі з ведмежої шкіри з сідлом під головою лежав при огні німичний старець. На його жовтому лиці, на погаслих очах, на білому, мов молоко, волоссі, поклала вже, видно, свою всемогучу руку смерть. Ось-ось і погасне цей маленький вогник, що ogrіває ще старече серце. Відкриються вузькі, зів'ялі уста, а рука, що судорожно скаче по покривалу, протягнеться без сил...

Напроти старого розлігся біля вогню великий чорний пес і слівив блискучими очима за кожним рухом старця. Він неспокійно махав хвостом та скавулів раз у раз стиха, оглядаючись на низенькі двері.

Аж ось зірвався та, побріхуючи весело, кинувся до дверей. Маленький клаптик червоного неба, що просвічувався крізь двері, затемнився, а після хвилини увійшов у хату високий, стрункий молодець, у шкіряному кафтані та кинув перед огонь чвертку оленя.

— Здоров був, батьку, що з вами? — поспитав, цілуючи холодну, жовту та схудлу руку старця. На устах батька показався, наче блідий проблиск зимового сонця, усміх.

— З богами, сину, приходиш, і бачу, що наділили ось тебе щастям на ловах, то і добре, бо тут за час твоїх ловів приходили вони, сі батьки з Вираю, — знаєш? — сідали біля мене при вогні

й казали: «Ходи до нас, у царство Сварога, щоби засісти з нами на зеленій леваді та піснею і напитком поминати нашу земну славу». А коли я просив, щоби дозволили хоч заплатити довги, ціну нашої свободи, казали батьки:

«Ні, Мстислав молодий та дужчий за тебе, він стане славою племені інашого, а ти старий, лише завада йому. Ходи, ходи!» — І тоді ослабло моє серце.

Мстислав сумно глянув на батька, та його вигляд не давав йому ніякої надії. Знав, що його потішати годі та що старенькому пора, лиш серце кривавилося, що так покинений всіма, без долі та роду, без слуг та майна вмирає отчич і дідич Залісецької волості.

Він мовчки погладив голову вірного Крука, який заскавулів жалібно, видно, розуміючи, що тут батько прощається з сином навіки.

Мстислав заходився біля вечері, поклав кусень принесеного м'яса на вигорнене вугілля та, добувши з торби пригорщу пташиних яєць, брався варити їх для батька у горшку. Та цей спинив сина.

— Остав, сину, вечерю! Уже мені не треба поживи для тіла. Коли маєш, то звари квасниць із медом, щоби було чим звогчити просохле горло. У мене для тебе заповіт, який, може бути, вирятує наш рід з неволі. Здається, що вона уже тут...

— Вона? Що за вона? — поспитав Мстислав, оглядаючись.

— Смерть — Морана! Гляди, як Крук їжить шерсть та скавулить. Він чує її.

Мороз перейшов по шкірі хлопця.

— Батьку! Що ви?.. Боги добрі, боги живі, духи світла та тепла, бороніть нас від тьми та смерті, проженіть мару та змору на гори-ліси!

Старий усміхнувся.

— Не бійся, сину! Не до тебе вона прийшла, а мені вона впору, я вітаю її радо, а й тобі здійме вона з плечей тягар і поверне свободу, коли мене не стане...

— Тату, не кажіть так! Я сердечну кров свою їй віддав би.

— Е ні, гляди! Вона всміхається, видно, правдою є твої слова. Вона зажде! Що ж, маєш мед?

— Ах, правда! — зірвався хлопець. — Я маю мед, та ще й який!

Побіг у кут, де лежали дрова, та відвалив їх набік. З-під полотняної сорочки виступали випухло туті, молоді м'язи, а грубі колоди, мов тріски, вилітали з-під дужих рук. Опісля відчинив спускні двері, що вели у невеличкий льох під хатою. Він вліз туди, за хвилинку вернувся з кам'яним дзбанком і витяг затичку. По кімнатці розплилися пахощі — аромат старого, ще прадідами сиченого меду. Мстислав налив його у дерев'яний кубок та подав батькові до вуст.

Очі та риси старця оживилися під впливом напиту.

— Це від Калини? — спитав.

— Так! — відповів син, червоніючи. — Вона потайки від батька передала сей дзбанок для вас.

— Пізнаю, — прошепотів старий, — це наше родинне добро, це мед, що ситив наш прадід Яр-Тур. З того часу доховалося ще два дзбанки. Один мав стати на столі при твоєму весіллі, другий на моєму похороні. Та ось чоловік моторить, а боги правлять життям, мов човном по Руському морі. Одно заїде у Царгород, а друге пропаде на полудневих берегах. Отак і тут. Перше прийдесться хоронити, ніж вінчати... Волхви Перуна у Києві благословили цей мед і, видно, ласка богів

є на ньому. Ось ми втратили майно, а таки при моїй смерті не бракло і призначеного меду.

Старий замовк, лише від часу до часу попивав мед із кубка, а син догризав напівзвуглене м'ясо та заїдав його твердим ощипком. Останки одержав Крук, та чомусь-то нерадо брався до їди, раз у раз поглядаючи у кут. Між тим старий Воєслав оживився, і допивши мед, сказав:

— Пішли, Ладі, Калині усе добро; цвіту радості — весілля на весь вік, а ти, сину, заплати їй сторицею за цю послідню осолоду старечого життя.

— Вона ж моя невіста, — сказав син, — і я не забуду її цього доброго діла ніколи.

— Твоя невіста? — здивувався батько. — А старий Рогдай?

— Рогдай не знає про це, а то, певно, не захотів би віддати дочки за закупа. Та я виплачу довг, а тоді візьму її!

— Закупа, закупа... — повторив Воєслав і задумався понуро, та відтак оживився нагло і навіть усміх осяяв на хвилину його воскове лице.

— Слухай, сину, — сказав, — і зятям собі добре мої слова. Рогдай не схоче тебе, а може бути навіть не пустить тебе у світ добувати добра. Він, певно, осадить тебе на якій новині господарювати, щоб ти там звікував увесь вік. Але ти знай, що у Лади більша сила, чим у Перуна, а принада Купальної ночі сильніша, чим удар грецьких катафрактів. Тому і ти не трать відваги, а якщо Калина не така вітрена, як звичайно жінки, то поборете обоє усе, а тоді більше буде людей у тебе на весіллі, чим у мене на похороні. А тепер слухай далі, що скажу, бо говорю ось до тебе востаїнне...

Тут старий попив знову меду з кубка, а син підклав дров на огонь. Надворі було вже темно,

лише десь далеко по хатах перебріхувалися собаки. Попід розлогі крислаті дерева ходила Дрімота та шумом листя у нічному леготі вела розговори з Дністровою хвилею. Усе уклалося до міцного сну, і лише голос сови-пугутьки, що раз у раз обзивався з дулавого дуба, нагадував, що ось недалеко людина доживає свої останні години.

— Нагадай собі, Мстиславе, як-то князь наш Святослав, найхоробріший із хоробрих, три роки тому збирався уперше іти у Болгарію. Гямиш це?

— О, так! — відповів син, киваючи сумно головою, — Пішли тоді і ви, батьку, й оба брати...

— Ми пішли у Херсон, відки човнами мали їхати просто на Царгород. Та ось між херсонезцями найшовся хитрий-прехитрий грек, на ймення Калокир, і він-то підмовив нашого князя іти у Болгарію, бо, мовляв, звідтіля легше буде іти на Царгород сушею. Та мав Калокир засісти на царгородському престолі як тисяцький нашого князя. Ще з часів князя Ігоря тяжко було нашим гостям торгувати з греками, бо Ігоря греки побили і позмінювали старі, на богів та хрест заприсяжені, договори. Ось чому і князь та його дорадники-вояки послушали Калокира, і зібрався великий похід. Усі дружинники князя, що ходили були на хозар та болгар над Волгою, чимало варягів та синів земських бояр з лучниками, копійниками та топірниками зїхалися над Дніпром, а коли з Прип'яті та Десни прийшли човни, всі стали ладитись у похід. Разом із військом приїхало також чимало купців, що думали під покровом князя обновити грецьку торгівлю на Русі. Між ними був і я, бо літа не позволяли мені вже стати до оружно́ї розправи. Віз я у човнах мед, віск та дорогі смушки, що твої брати Радослав і Младан привезли з походу на в'ятичів. Усе те

закупив від мене сам Калокир, видно, бажав собі з'єднати найзаможнішого боярина Червоноруської землі. Я мав усе те перевезти у Доростол, а він мав мені за мій крам заплатити двісті гривен.

— Двісті гривен! — аж крикнув молодець, — та ж це маєток!

— Так! Завдяки Велесові та ласці його росло тоді майно моє та дітей моїх з року в рік, і тому взяв я від Рогдая тридцять гривен у позику, щоби ще перед виправою купити для синів візантійські лати та шоломи у херсонезьких купців. Я надіявся, бач, що, повернувши, без труда віддам довг та ще чимало гроша привезу додому. Похід удався нам напрочуд гарно, хоч болгари і знали, що Святослав іде на них війною. Він послав, бач, їм послів, щоби сказали від нього: «Іду на вас, щоб узяти городи і села ваші під мою княжу руку. Тому не пручайтесь, а виходьте з поклоном та хлібом-сіллю. Коли ж захочете ставити опір, то знайте, що у мене є 30000 війська і живого духу по вас не останеться від мене». Ми побідили болгар раз і другий, взяли Доростол і Переяславець, та якраз коли бажали іти далі на Царгород, покликало боярство нашого князя у Київ, бо, мовляв, печеніги облягли його. Тоді князь, як це у нього буває, вхопив меч та ховстало, пішов до стайні і за хвилину гнав уже чвалом з готовими завжди прибічними-комонниками на північ. Радослав і Младан були з ним. Не прощаючись, ми розлучились, та вже навіки. У битві з печенігами лягла головами мало не вся дружина князя, але ворогів розбив князь впрах. Я відібрав між тим гроші від Калокира, а він дав мені провідника, що мав мене провести коротшою дорогою з Дунаю на Дністр, щоб я не потребував вертатись на Київ. Цей провідник був теж грек,

а називався Партеній, і казав, що колись бував на дворі кесаря у Царгороді протовестіарієм, себто великим одівальником. Що це за чин — не знаю, але знаю, що цей зрадник був рабом Калокира, бо бачив раз, як цілував його руку, а раз видів я на його лиці знаки начебто від удару. Свобідний чоловік не зніс би удару в лице, а відповів би мечем, хоч би і князеві. Але я тоді не думав про це і аж пізніше нагадав собі ці знаки рабства, коли Партеній по дорозі напав на мене з слугами, відібрав усі гроші та обдер самого до сорочки. Лише з життям утік я та пішов на прошеному хлібі звичайним шляхом у Київ, де дізнався, що між жертвами бою були й обидва мої сини. Важко плакав я тоді, так, як радію тепер, коли подумаю, що скоро побачу обох на зеленій леваді Дажбога...

Тут мова старого стала раз у раз рватися, а слова, змішані з голосним, важким віддихом, добувалися з трудом з його уст. Видно, томило його говоріння. Смерть чимраз сильніше здавлювала своєю льодяною рукою його старече серце, і він спішився, щоб за всяку ціну докінчити свій заповіт.

— У Києві просив я князя про допомогу, та князь лютий, що мати «є пускала його у Переяславець, прийняв мене неласкаво і сказав: «Ти повинен був боротися. Якби загинув, то все було б байдуже, а коли б побідив, то не втратив би майна. Коли ж ти застарий, щоб боронитися, то повинен був мати розум і не дати себе обдурити якимсь грецьким куклам, або виявити і дати мені докази зради Калокира. Тоді я покарав би його, а так не можу». З цим я і пішов, бо князь був правий. Ось так з дідича став я закупом. Іди ж тепер ти у Київ та вдайся до самого Святослава. Розкажи

йому про все, що сталося, а він подбає про тебе. Якже ж побачиш де-небудь Калокира, приклади йому ніж до горла, а віддасть усе, що узяв, бо я присяг би на святий огонь Перуна, що Гіартеній — це його права рука. Ось це мій заповіт сину: відібрати від грека вкрадене майно та викупити волость і свободу родини у Рогдая. Тоді він, певно, нагадає собі давню дружбу зі мною та віддасть за багача дочку, якої не оглядати такому голякові, як ти тепер. Нехай боги зішлють на тебе усі свої ласки та добро... — тут спинився старий Воєслав і захопився рукою за груди. По хвилині продовжував шепотом: — Хай Лада украсить його найкращими квітами, а блискавка Перуна... хай стане твоїм мечем...

Старий замовк. Піднесена рука опала на покривало, він бажав ще щось сказати, та відкинув голову назад, а очі згасли...

II. СУСІДИ

Найближчі дні були для молодого Мстислава дуже сумні та при тому пам'ятні на все життя. Вони навчили його, яким великим добром на світі є щирість серця та справедливість, він пізнав, що любов більшу має вагу у житті людей, ніж гріш, сила і влада.

Обмивши тіло батька власними руками та нарядивши його у найкращу одіж, став він перед вельми важливим питанням: чим оплатити видатки на похорон, плачки-жалібниці, костер на жальнику, а головне на тризну, без якої ніякий похорон не міг відбутися. Треба було по-прадідному звичаю угостити гідно народ, щоби було кому насипати могилу над мерцем, та найняти співця, який славив би подвиги померлого піснями. Мстислав перелічив усі припаси та останки давнього добробуту найбагатшого тиверського боярина і заломив руки.

— Чим же я тебе поховую, батечку? — закликав у розпуці. — Ні гроша, ні худібки, ні друга. Хіба сам виставлю тобі костер, загашу його сльозами, власними руками покрию землю, а лісових звірів скличу тризну правити над тобою...

Та не було часу на бідкання, а Мстислав не був з тих, що тратять у скруті голову. Замкнув хату, одягся у найкращий одяг і пішов до сусідів, з яких деякі вели з гречниками торгівлю смушками та виправними шкірами. У нього було чимало шкір з зимових ловів, і він рішився проміняти їх за потрібні речі та припаси. По матері залишилась була ще невеличка скриньочка з чільцями, ковтками, запинками. Ні батько, ні він не віддали б були її нікому, а берегли як дорогу

пам'ятку по померлій, тим паче, що старий Воеслав мав лише цю одну жінку. Аж на Мстиславовому весіллі думали вони роздати ці пам'ятки світилкам. Невелика була вартість срібних та мідних прикрас і бурштинових кораликів, бо ж цінніші взяла з собою мати у могилу, але тепер мусив Мстислав добути і їх, щоби оплатити плачок-жалібниць, що мали заводите на похороні, і череп'яні горшки на попіл з тіла та страву при могилі.

Важко зітхаючи, ішов Мстислав через ліс. Він завернув перш усього до хати старого гончара Івора, званого Сміхуном, що сидів край села, недалеко від хатини Воеслава. Вузька лісова стежина вела туди поміж старезними високими та коренастими деревами. Сокира дроворуба ще не доторкнулася цих лісових велетнів, бо старий Сміхун не дозволяв нікому рубати ліс довкола свого посілля, а й сам не знати чому привозив потрібні йому дрова здалека, кажучи:

— Я родився у лісі, тому хочу й умирати в лісі, а не на якомусь лисому клаптикові, голому, мов моя плішива маківка. Пощо мають люди бачити дві лисини. І одної досить!

Викупаний у ранішній росі ліс блищав прегарною зеленню усіх відтінків та тисячами блисків перлових краплин води, а повітря аж хвилювалося від чудових пісеньок всіякої пташні. Звільна підіймалося на сході сонце та розганяло білі тумани, що звичайно здіймалися вечорами над хвилями Дністра.

Аж ось минув молодець останні дерева й опинився знову на галявині, такий, як та, що на ній стояла його власна хатина. Та тут не було молодняка, ні кущів, уся галявина мала вигляд чотирикутника, осередок якого займали грядки

з городиною, а по чотирьох рогах стояли будинки. У північному розі, звернена передом до полудня, стояла низька хата, біла, мов сніг з розмальованими у яскраві кольори вікнами та вуглами. У другому — повітка на господарські знаряддя та припаси поживи, у третьому — гончарська піч та стіс колених дров, а у четвертому — довга та широка шопа з готовими горшками, мисками, дзбанятами та урнами для небіжчиків — звичайними, простими, і кращими, розкішнішими, розмальованими у різні кольори й узори. Тут була також робітня, гончарський кружок, всілякі дерев'яні та кістяні палички, ложечки, гребінчики та черепки з фарбами, кисті, шнурки та інше приладдя для малювання горшків та витискання візріців на вогкій глині, гладження стін та виліплювання вух або покришок.

Усі ті чотири угли галявини єднала добре убита та потовчена череп'ям вимощена стежка, і нізащо в світі старий Сміхун не ступив би ногою на грядку, щоб собі скоротити дорогу. Тому казали люди, що Сміхун їде до Києва через Царгород, а коли їде в хату, що по лівій стороні, то звертає вправо.

Коли Мстислав увійшов у частокіл, який оточував усе обійстя Івора, старий стояв біля дверей своєї хатини та, піднявши руки угору, молився до святого Хорса на небі, бажаючи його про ласку для всієї землі, для людей, звірів та рослин, за добрий кінець усіх початків та за мирну кінчину мирного життя. З пошаною спинився Мстислав та зняв з голови плетену з лика круглу, сукном покриту шапку, а нагадавши собі дорогою покійника, дивився із зворушенням на довгу сиву бороду, впале лице та глибоко осаджені очі під густими навислими бровами.

Коли старець закінчив молитву, взяв із призьби під хатою глиняну миску з зерном та свиснув тричі. На цей знак цілою хмарою злетіли з криші хатини і з близьких дерев різнобарвні голуби та кинулися на їду, яку сипала їм щедра рука Івора. Деякі сідали старому на плечі та рамена, терлися об нього, наче котята, інші, сміливіші, садовилися на голову, але цих зганяв або здіймав старець рукою і приговорював:

— Ото дурні з вас небувалі! Шкода, що у такого штудерного чоловіка служите... та ж на сій голяці і волосок вирости не хоче, не то пшениця; хіба що ти її помалювати хочеш, та, бач, братіку, і це на ніщо не здалося.

Та потім увидів Мстислава, і старече лице роз'яснила іншого роду веселість. Він скорою ходою підійшов до нього, а коли молодець схилився до його руки, поцілував його в голову.

— Хе, хе, з богом, сину, приходиш, зі святим Дажбогом — сонцем... Хе! Хе! Відвідати старого, що? Го, Го! Я знаю тут усіх, бо усі приходите до мене — мусите прийти. Хе! Хе! Чи їсти зварити, чи в дорогу їхати, чи мед ситити, чи мерця сховати, усе до старого. Хе! Хе! Правда?

— Я бо, батьку, до вас...

— Мовчи, чи я питаю тебе, за чим прийшов, я все знаю, коли хто і за чим до мене приходить, хе, хе! Бо кожний мусить прийти, авжеж!

— То вже, батечку, як ласка, зладьте мені попільницю, та скажіть, що вам за неї лишити, заки далі піду людей глядіти для свого старенького...

Тут зазвучали у голосі молодця сльози. Старий глянув уважно в його гарне смагляве лице та заплакані очі.

— Бач сину, тобі плакати годі! За мене мій син не умре, ані ти за Воєслава; це судьба нас,

старих, нам час, нас богам потреба, а дітей наших — людям. У попільниці каші не звариш, а у човні хліба не замісиш, хе, хе! Що лишити за горнята? Го, го, сину, за ці горнята, що для твого батька наладив старий Івор, не заплатиш мені нічим, бо і сам князь Мал не мав би кращих, якби його були похоронили дома сини, а не варяги мудрої Ольги, хе, хе! Це горнятка неабиякі, але, бач, за них заплатив уже батько давніше... — тут голос старця зм'як та задрижав, — своїм людяним серцем, добротою, правдою, своїм праведним життям, якого за всі скарби не купиш у нікого. Як бачиш, він утратив усі скарби, та цього добра не втратив і ось ним хоч за попільницю та горнятка заплатив. Іди, сину, далі. Мої внуки завезуть тобі все потрібне на жальник надвечір.

— Чим же я, батьку, віддячуся вам за такий великий дар і відки мені тільки ласки у вас! — дякував молодець, цілуючи руку старого.

Та старий не зважив на його слова, лише тер чоло лівицею, промовляючи про себе.

— Воеслав... Воеслав... гей, гей! Невдовзі, товаришу, побачимось... А тоді зап'ємо у Вираї з усіма предками на славу і заспіваєм, хе, хе, як то з Ігором ходили у Царгород до святого Мами купувати поволоки та зброю, гей, гей! Минулося...

Зворушення через хвилину опанувало старця, та він швидко отямився і погладив кучеряву голову молодця.

— Не дякуй, сину, — говорив, — мене винагородять боги, світлі, добрі зеленим раєм вже незадовго, хе, хе! Ось щоб не стидався дарунку, то знай, що ми колись торгували і боролися не раз укупі з твоїм батьком у східних степах та на Подунаві, і він не раз став мені у пригоді. Хай боги проведуть його у рай, а тебе у край добра та щастя.

А наладь мені великий горнець меду, хе, хе! Лише не такого густого, як моє волосся!

І старий указав на свій лисий, мов коліно, череп, а молодець мимо смутку мусив усміхнутися крізь сльози. Він ще раз поклонився старцеві до колін і пішов далі на берег ріки, куди вела стежка у село.

По дорозі зустрів двоє внучат старого, що несли у чистенькому горщику дідусеві молоко та хліб на сніданок. Сміхун не любив, бач, на старості літ гамору та нечисті, що неминучі у великому господарстві, і тому відділив синів вже давно, давши кожному чимале майно.

Вони стали заможними людьми, а старий плекав свою городину та бджоли і ліпив горшки, збираючи за це всіяке добро, яке зразу ж по рівній пайці ділив між дітьми. Вони носили йому їжу, рубали і возили дрова, копали глину, та ніхто навіть не пробував наклонити старого перейти жити в їх хату.

Ті хати стояли дещо далі, і Мстислав, переходячи, звістив мешканцям про смерть свого батька. Те саме вчинив він у інших хатах, і всюди вітали його словами жалю та потіхи. Вкінці на другому краї села оминув дворище боярина Рогдая, що було колись посіллям Воєслава, та звернув униз до Дністра, де жив багатий кмет Ярослав. Люди звали його, звичайно, Бобром, бо він торгував шкірами та ходив сам не раз уверх рікою у Дністрові багна, де було чимало бобрів. Молодий господар-ловець знаменито умів їх ловити, а смушки продавав купцям-гречникам. Крім цього, скуповував часто поміж сусідами шкірки з білок та кун і великі оленячі шкури, бо і за цей товар платили на Подунаві чимало гривен греки.

Хата Ярослава стояла на півострівці, що вибігав далеко за південь. З трьох сторін обливала його ріка, а з четвертої укріпив Бобер своє обійстя валом, ровом та частоколом. Як маєтний чоловік і купець, боявся він нападів варязьких дружинників, які ходили з князем на полюддя та часто на власну руку любили перетрясати комору багатого кметя. Вдень брама стояла отвором, пси прив'язувано на мотузки, і лише вартівник сидів під воротами, збитими з грубесних дубових колод.

Господар привітав Мстислава у світлиці, яка скидалася швидше на склад цинкової, мідяної, а навіть срібної посуду, ніж на мешканая. В одному куті стояли, крім цього, скрині з поволоками та полотном, у другому — ловецьке знадіб'я. Ярослав був ще молодий, може, тридцятилітній чоловік з худорлявим лицем і чорним волоссям та вусами. Бороду голив гладко, а так само підголював чуприну. З вершка голови звисав жмут буйного волосся на праве вухо. Він якраз зшивав білки та куни у «сороки», себто в'язки по сорок штук. Коли Мстислав розказав йому про смерть батька, відклав набік роботу і встав, зворушений вісткою.

— Помер! Хто б то подумав, що такий багач, та так скінчить, — бідний ти, хлопче, небагато, відай, спадщини лишилося для тебе.

— Та небагато, дядьку, ось тому і прийшов я до вас, щоб допомогли мені у біді. Ось тут є ще останки уборів покійної матері, а у хаті на двітри гривни кун та білок, з десять телячих шкур та одна ведмежа. Проміняйте мені це за хліб, мед та м'ясо на поминки, бо самі знаєте, що у мене в хаті нічого нема, а батька поховати треба. Я торгуватись не буду, беріть усе, що є, дайте усього,

чого треба, хіба, щоб мого добра не вистачило. Але думаю...

Та тут його перебив Бобер.

— Цить, хлопче! — крикнув, видно обурений. — Який лихий біс піддав тобі, що я на твоїй біді баришів шукатиму? Я купець — правда, але я ні грек, ні варяг, лише русин-тиверець, як і ти або твій з богами уснувший батько. Я не Рогдай...

— Простіть, дядьку! — оправдувався молодець. — Я не бажав вас обидити, лише просив вас про допомогу, про вигоду. Вам мої шкіри придадуться, бо гарні, цілі й густі, може кращі, ніж ці, — додав, вказуючи на розкидані смушки. — Адже торг — річ чесна та богам не противна, а що я не вмію ще торгувати, тому лишаю цінування вам. Де ж тут обида? У мене нема таки справді нічого.

Ярослав заспокоївся, коли почув це.

— Як-то? — поспитав, зморщивши брови. — Не маєте ні худоби, ні пасіки, ні меду?

— Нічогісінько!

— А щоб Морана побила проклятого скупиндю! — гукнув Ярослав. — То Рогдай не лишив вам нічого?

— Нічого! Але батько і я стаємо закупами аж від осені, якщо не віддамо до цього часу тридцяти гривен. За цю проволоку одного року та за відсотки від позики забрав Рогдай наше посілля з усім, що у ньому було. Вій був правий; навіть князь не міг би нам був допомогти, хіба заплатити довг і відсотки. Тому ми осіли в опустілій хатині, а з усього майна взяли лише ось це.

І Мстислав показав на скриньочку.

— А чому ж батько не переказав до мене? — гарячився Ярослав — Я був би поручився за нього.

Мстислав усміхнувся.

— Вибачте, дядьку! Хто все життя гараздував, той радше з голоду погібне, чим піде просити.

— Ну, так, але ти міг...

— Я моєму батькові у вічі не глянув би, коли б сам, без допомоги, його прогодувати не вмів. Тепер ось інше діло... Похорон — людей треба...

Настала мовчанка. Ярослав ходив нахмурений по світлиці, вкінці став перед Мстиславом.

— Мені дуже прикро й гірко, що твій батько забув про мене. Знаєш, може, десять літ тому вмер мій батько, а хата по похороні згоріла. Я бажав було покинути село та йти у світ, але старий Воєслав допоміг мені грошем і радою, і то не за відсотки, а за добре слово. От як князь посилає бояринові: віддаси — гаразд, а не віддаси — боги з тобою! Грошовий довг я віддав, але довгу вдяки — ні. Тому іди, хлопче, в хату, я тобі припасу пошлю, скільки треба, а за шкірки порахуємося по похороні.

Глибоко схвилюваний повагою та любов'ю, яку всі відчували до його покійного батька, йшов Мстислав додому.